

Remco Volkers

Pip & Zilver
lossen het op

Met illustraties van Iris Boter

kluitman

Pip & Zilver

Pip & Zilver in Americka
Pip & Zilver. Avontuur in Parijs
Pip & Zilver lossen het op

Nur 282 / W102401

Bisac JUV019000 / JUV013070

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Remco Volkers

© MMXXIV Illustraties: Iris Boter

Vormgever omslag: Petra Gerritsen

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

1. Een plan

Pip en Zilver Houtmeer zijn net uit school en zitten in de keuken. Al hun ouders, dat wil zeggen: hun moeder Ina, hun vader Justin en hun hulpvader Peer, zitten gezellig in de woonkamer. De tweeling hoort ze praten, maar het is net niet hard genoeg om te kunnen verstaan waar ze het over hebben. Dat geeft niet. Meestal zijn de gesprekken van hun ouders niet erg interessant, en bovendien hebben zij zelf dingen te bespreken.

Pip doet een lichtje aan. Het is net november, en hoewel het nog in de middag is, begint het buiten al te schemeren.

‘Ik vind het maar zielig,’ zegt ze, terwijl ze tegenover haar tweelingbroer aan de keukentafel gaat zitten, ‘dat Peer zijn hoofd heeft gestoten en al een poosje geheugenverlies heeft. Hij weet niet eens waar

hij eigenlijk thuishoort. Zijn familie moet hem toch vreselijk missen?’

‘Ja,’ zegt Zilver. ‘Dat lijkt mij ook. Hij woont nu al sinds de zomer bij ons.’

Pip denkt even na. ‘Weet je nog hoe erg we onze echte vader misten toen die verdwenen was?’

‘En hoe blij we waren toen we hem eindelijk weer hadden gevonden?’ vult Zilver aan.

Pip knikt. Dat weet ze nog goed. Ze waren met z’n viertjes helemaal naar Parijs gegaan om hem te zoeken. Dat was niet makkelijk, want Parijs bleek veel groter dan ze hadden gedacht. Maar nu is hun vader weer thuis. Samen met hun hulpvader Peer wonen ze in hetzelfde huis, in Americka.

‘Straks is het kerst,’ gaat Pip verder. ‘Wat zou het fijn zijn als zijn familie weet waar hij is.’

‘En andersom ook: dat Peer eindelijk weet wie zijn familie is,’ zegt Zilver.

De tweeling kijkt elkaar aan. Ze zeggen niks, maar omdat ze een tweeling zijn denken ze hetzelfde: hoe pakken we dat aan?

‘We weten eigenlijk niks van hem, behalve zijn voornaam. Als jij dat ene krantenartikel niet had kwijtgemaakt, met zijn naam en foto, dan hadden we een aanknopingspunt gehad.’ Pip klinkt een beetje verwijtend.

‘Ik wist niet zo goed wat ik ermee moest,’ verdedigt

Zilver zich. ‘Onze eigen vader was weg, en Peer was juist zo’n fijne hulpvader. Toen dat krantenartikel over hem in de brievenbus lag, was ik bang dat hij weg zou moeten. Ik raakte een beetje in paniek.’

‘Maar hoe kon je zulk belangrijk bewijs nou zoeken?’ Pip kan nog steeds niet geloven dat Zilver zo onhandig was geweest.

‘Ik haalde het heel soms uit de envelop om naar de foto te kijken, of hij het echt was,’ zegt Zilver. ‘Maar als ik iemand op de trap of op de gang hoorde, verstopte ik het snel ergens. Tot ik niet meer wist waar precies.’

Er komt gelach uit de woonkamer. Zo te horen hebben ze het daar heel gezellig. Het zou erg jammer zijn als Peer vertrok, het was net zo fijn met z’n vijven in één huis. Maar het gaat natuurlijk niet om hen, het gaat om Peer.

‘Hij kan soms zo dromerig voor zich uit staren. Dan vraagt hij zich vast af waar hij eigenlijk vandaan komt,’ zegt Zilver.

‘Het moet een raar gevoel zijn. Dat je je ergens wel thuis vóélt, maar eigenlijk ergens anders thuishóórt. Misschien moet hij nog een keer zijn hoofd stoten, zodat hij zich iets meer herinnert. Zijn adres bijvoorbeeld,’ suggereert Pip.

‘Wil je zeggen dat wij...?’ begint Zilver, terwijl hij naar de deegroller op het aanrecht wijst.

Pip kijkt geschokt. ‘Ben je gek geworden! Dat kunnen we niet doen, hoor!’

‘Ik weet wel iets!’ Zilver springt op van zijn stoel. Hij doet dat zo plotseling dat Pip ervan schrikt. ‘Zo terug.’

Als hij kort daarna terugkomt, houdt hij triomfantelijk de *Beatrice* en de telefoon omhoog.

‘Wat ga je doen?’ vraagt Pip.

Zilver antwoordt niet maar bladert door het favoriete tijdschrift van hun buurvrouw, tante Jet. Als zij de recepten eruit heeft gescheurd, krijgen zij het altijd om te lezen. ‘Waar stond het, waar stond het?’ mompelt hij. ‘Achterin misschien?’

Pip begrijpt er niks van.

‘Hebbes!’ Zilver duwt het tijdschrift onder Pips neus. ‘Kijk! Een advertentie. Er bestaat een telefoonnummer voor als je mensen kwijt bent, of hebt gevonden. Ik wist dat ik het ergens had zien staan.’

‘Laten we snel bellen,’ zegt Pip enthousiast. ‘Wie weet hebben we vanavond al zijn familie gevonden.’

Zilver tikt het nummer in. Pip ziet hem luisteren. Ze wil iets vragen, maar hij drukt zijn vinger tegen zijn mond. Daarna legt hij gauw de telefoon weer op tafel.

‘Wat doe je nou?’ vraagt Pip.

‘Ik raakte een beetje in paniek,’ verklaart Zilver. ‘Ik hoorde een mevrouw zeggen dat de wachttijd langer kon zijn dan we van ze gewend zijn. Maar ik wist niet

hoelang ik dan moest wachten, ik heb ze nooit eerder gebeld.’

‘Kom,’ zegt Pip, ‘we bellen nog een keertje. Dan luisteren we samen.’

Zilver toetst het nummer nog een keer in, daarna houdt de tweeling ieder een oor bij de telefoon. Ze horen hem overgaan.

2.

Hoofdmenu (3x)

Welkom bij de Stichting van Verdwenen en Gezochte Mensen. Door drukte kan het iets langer duren dan u van ons gewend bent. Toets eerst een 9 om verder te gaan in het hoofdmenu.'

Pip toetst een 9 in.

'U bevindt zich in het hoofdmenu. Maak nu een keuze,' horen ze een stem zeggen. 'Toets 1 voor een gevonden man, toets 2 voor een gevonden vrouw, toets 3 voor een gevonden kind. Toets 4 voor een gezochte man, toets 5 voor een gezochte vrouw, toets 6 voor een gezocht kind.'

Zilver toetst een 1 in.

'Toets 1 voor een kale man, toets 2 voor een man met kort haar, toets 3 voor een man met lang haar, toets 4 als u het niet zeker weet.'

Zilver toetst een 2 in.

'Toets 1 voor een kleine man, toets 2 voor een grote

man, toets 3 als u het niet zeker weet.'

'Is Peer groot of klein?' vraagt Zilver.

Pip denkt even na. 'Ertussenin.'

Zilver toetst op goed geluk maar een 3 in.

Dan horen ze de stem zeggen: 'Toets 9 voor het hoofdmenu.'

Zilver toetst snel een 9 in.

'Wat doe je nou?' vraagt Pip.

'Die mevrouw zei zelf: toets 9 voor het hoofdmenu,' antwoordt Zilver.

'Maar we moesten toch helemaal niet naar het hoofdmenu?' vraagt Pip op een beschuldigende toon. 'Nu moeten we opnieuw beginnen.'

Nog een keer doorlopen ze de eerste stappen van het menu. Maar dan wordt het lastiger.

'Toets 1 als de naam van de gevonden persoon begint met een A tot en met F, toets 2 als de naam van de gevonden persoon begint met een G tot en met L, toets 3 als de naam van de gevonden persoon begint met een M tot en met S, en toets 4 als de naam van de persoon begint met een T tot en met Z.'

Geconcentreerd luisteren ze allebei met één oor aan de telefoon. 'Welke was het ook alweer voor de P?' vraagt Zilver.

Pip zucht. 'Toets maar weer een 9 voor het hoofdmenu, dan beginnen we nog een keer van voren af aan.'

Als ze na 1 uur en 34 minuten eindelijk klaar zijn, luisteren ze nog eens goed naar de stem uit de telefoon. De mevrouw vat alles samen: *'U heeft een man gevonden, hij heeft kort haar, hij is niet groot en niet klein, hij heeft een snor, hij weet niet waar hij woont, hij houdt van stoofpotjes met draadjesvlees en zijn achternaam begint met een P.'*

'Nééé!' roept Zilver tegen de telefoon. 'Hij heet Peer! Zijn vóórnaam begint met een P, niet zijn achternaam.'

Pip rolt met haar ogen en balt haar vuisten. 'Ooooo!' klinkt het uit haar mond.

Zilver smijt de *Beatrice* in een hoek. Dan gaat de keukendeur open. Het is hun moeder.

'Wat is dat voor een herrie? Wij kunnen elkaar in de woonkamer bijna niet verstaan.'

Boos vertellen Pip en Zilver dat ze Peer graag willen verrassen door naar zijn familie te gaan zoeken, maar dat het met dat speciale telefoonnummer niet zo goed gelukt is.

'Hoor ik daar mijn naam?' Peer komt met een vrolijk gezicht de keuken binnen, en Justin loopt achter hem aan.

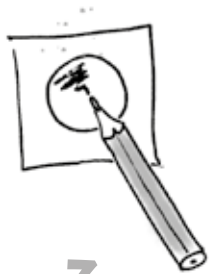
'Nee hoor, dat denk je maar. Ik hoorde herrie en vroeg daarom of er iets zéér deed. Niet Péér. Dat zou ook een gekke vraag zijn: doet het Peer,' zegt Ina snel, terwijl ze naar de kinderen knipoogt.

Gelukkig, hun verrassing voor Peer is nog even geheim.

'Ik lust wel iets te drinken,' zegt Justin.

Wanneer ze eenmaal gezellig met z'n vijven in de keuken zitten, allemaal met een groot glas limonade, wordt er op de deur geklopt.

3.

Pensi-wat?

Pip en Zilver rennen naar de deur om open te doen.
Wie zou het zijn?

Ze zijn een klein beetje teleurgesteld als het tante Jet blijkt te zijn, hun buurvrouw. Die staat minstens één keer per dag voor hun deur. Nu het wat kouder is en de deur dicht is, klopt ze nog netjes aan, maar in de zomer stak ze vaak zomaar haar hoofd door het keukenraam en begon zich dan met van alles te bemoeien.

Ze houdt een krant omhoog. 'Hebben jullie het gelezen? Hij stopt ermee!'

Pip en Zilver kijken haar vragend aan. 'Wie?' vragen ze in koor.

'Waar zijn jullie ouders? Zij moeten dit ook horen.'

De tweeling neemt tante Jet mee naar de keuken, maar er zijn niet voldoende stoelen. Een poosje

geleden zijn ze met maar drie stoelen naar Americka verhuisd en toen Peer erbij kwam, hebben ze er nog een gekocht. De laatste stoel kochten ze toen ze hun vader weer hadden gevonden.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Ina aan Zilver, die als enige nog staat.

'Hij houdt ermee op,' zegt Zilver. Meer weet hij ook niet. Maar het is wel fijn om als eerste een nieuwtje te kunnen vertellen.

Tante Jet gooit de krant op tafel. 'Kijk, de burgemeester van de Verenigde Dorpen van Americka gaat met pensioen.'

'Wat is pensioen?' vraagt Pip.

'Dat is dat je stopt met werken en gaat genieten van je welverdiende rust,' legt Justin uit.

'O, dan heb ik altijd op woensdagmiddag pensioen,' zegt Zilver. 'Dan is school klaar en mag ik leuke dingen doen.'

Pip steekt haar vinger in de lucht. 'Vergeet zaterdag en zondag niet, dan hebben we ook pensioen.'

'Maar waarom is dit groot nieuws?' vraagt Zilver.

Tante Jet slaat een pagina om en leest voor: *'Burgemeester Op den Heuvel zal eind van dit jaar met pensioen gaan. Na Bonno Bol, die de geliefdste burgemeester ooit was, was hij slechts kort burgemeester van de Verenigde Dorpen van Americka, de samenvoeging van de dorpskernen Americka, Knock, Enter,*

Kortebroeck en Dichtewoude. De gemeenteraad dankt hem hartelijk voor zijn inspanningen: onder zijn leiding is er veel bezuinigd. Als experiment worden er voor het eerst burgemeestersverkiezingen georganiseerd. Eenieder die meent de ideale kandidaat te zijn, kan zich binnenkort aanmelden op het Gemeentehuis in Enter.' Tante Jet kijkt op van de krant. 'De eerste gekozen burgemeester, dat is groot nieuws.'

Pip en Zilver wisselen een blik. Burgemeester, dan ben je de baas van alles! Zou dat iets voor hen zijn?

'Kan je ook...' begint Zilver.

'... burgemeester worden als je tien bent?' maakt Pip de vraag af.

'Doe niet zo gek,' roept tante Jet uit. 'Zo'n baan is toch niks voor kinderen. Ik vind het eerder iets voor mijn Harry. Verantwoordelijkheid, ervaring,

autoriteit, rechte doorzee, kennis van de wet. Allemaal kwaliteiten van hem die van pas komen. En ik zou natuurlijk een geweldige burgemeestersvrouw zijn.'

Justin doet ook een duit in het zakje. 'Dit zou ook écht iets voor mij kunnen zijn. Ik heb internationale ervaring, ik heb in Parijs gewoond en gewerkt!'

'Maar ik bekijk alles alsof het nieuw is,' zegt Peer. 'Door mijn geheugenverlies heb ik geen last van allerlei kennis. Ik heb een frisse blik. Dat maakt mij de ideale burgemeester.'

'Waarom zou de volgende burgemeester eigenlijk weer een man moeten zijn?' vraagt Ina. 'Mannen maken alleen maar ruzie.' Ze stoot tante Jet aan. 'Hoog tijd voor een vrouwelijke burgemeester in Americka! Als het aan ons vrouwen zou liggen, dan zag de wereld er een stuk vrolijker uit.'

Het lijkt wel alsof iedereen ineens burgemeester wil worden.

4. Plan B

Zodra tante Jet naar huis is, maakt Justin het eten klaar en gaat het gezin Houtmeer aan tafel. Er heerst een opgewonden stemming, en ze praten over wie er nu de beste burgemeester zou kunnen zijn.

‘Als wij er al niet uit komen,’ zegt Justin, terwijl hij zijn bakje vla leeglepelt, ‘dan is het maar goed dat er eerlijke verkiezingen zijn. Degene met de meeste stemmen wordt gewoon de burgemeester.’

‘Ik ben benieuwd wie er allemaal burgemeester wil worden,’ vraagt Ina zich hardop af. ‘Ik ga er zelf ook eens goed over nadenken. Kan iemand het artikel over waar en wanneer je je moet melden uit de krant knippen? Straks raken we het kwijt.’

Zilver staat op en neemt de krant mee naar de woonkamer. In de la ligt een grote schaar, waarmee hij het artikel over de burgemeester uitknipt.

Plotseling bedenkt hij zich iets.

‘Pip!’ roept hij. ‘Kom eens!’

Als Pip de woonkamer binnenkomt, heeft Zilver rode wangen van opwinding. ‘Krant,’ kan hij nog net uitbrengen, terwijl hij naar de krant wijst. ‘Krant.’

‘Staat er nóg iets belangrijks in de krant?’ vraagt Pip haar broer. ‘Haal even diep adem.’

‘Nee. Maar doordat ik dat artikel voor mam moest uitknippen, kreeg ik ineens een idee. We kunnen zelf ook een stuk in de krant zetten over Peer!’

‘Voor zijn familie bedoel je!’ roept Pip uit.

‘Precies.’ Zilver wiebelt van enthousiasme van zijn ene been op het andere. Het is maar goed dat ze tweeling zijn, en soms hetzelfde denken. Ze hoeven elkaar verder niets uit te leggen.

‘Een stuk in de krant!’ zeggen ze in koor.

‘Ja.’ Zilver knikt. ‘Net als toen zijn familie hem zocht, maar dan staat er in de krant dat wij hem juist gevonden hebben.’

‘Als zij lezen waar hij is, dan kunnen ze hem hier komen bezoeken.’

‘Ik vind het een TOP-plan, laten we het boven op mijn kamer verder uitwerken. Pak jij pen en papier?’ vraagt Zilver aan zijn zus.

Samen rennen ze naar boven. Pip haalt in haar eigen kamer pen en papier en loopt dan naar die van Zilver.

‘Hoe zullen we het aanpakken? Schrijven we gewoon een brief?’ vraagt hij.

Dat was precies het idee van Pip. Een brief aan de krant schrijven met het hele verhaal van Peer erin. En dan maar hopen dat de krant de brief plaatst en de familie van Peer het leest. ‘Schrijf maar op,’ zegt ze. En Zilver schrijft:

In de zomer gingen we verstopperijtje spelen in onze tuin. Maar toen vonden we een vriendelijke meneer. Hij wist niet hoe hij daar was gekomen. Ook niet hoe hij heette. De kuilt op zijn hoofd had daar iets mee te maken, denken we.

Omdat onze vader toen weg was (hij is nu weer terug, hoor), hebben we hem in huis genomen. We hebben hem opgevoed als onze eigen vader.

Later stond er een keertje een stuk in deze krant over hem, met zijn foto erbij. Maar die krant zijn we kwijt. Hij woont al een poos bij ons.

Wij weten alleen dat hij Peer heet, dat kon hij zich later weer herinneren.

Hopelijk leest zijn familie dit, want we vinden het zielig dat ze elkaar moeten missen. Kom dan als-jeblijft even naar ons toe. We wonen in Americcka. Vraag maar aan Mart van de MiniMart waar wij wonen, hij kent ons.

Groeten, Pip en Zilver.

‘Zo,’ zegt Pip trots. ‘Ik denk dat dit wel voldoende is.’

‘Hoe krijgen we dit in de krant?’ Zilver kijkt zijn zus vragend aan.

Pip weet dat zo snel niet. ‘Laten we daar maar een nachtje over slapen, dat schijnt te helpen.’

Zilver gaapt en knikt. ‘Dat zeggen grote mensen ook altijd.’

‘Truste,’ zeggen ze in koor tegen elkaar.

5. Die kant op

Als Zilver de volgende ochtend wakker wordt, weet hij direct dat dit een belangrijke dag is. Ze moeten de brief in de krant zien te krijgen! Hij gaat snel naar de kamer van Pip om haar wakker te maken. Hopelijk weet zij intussen hoe dat moet. Hij niet namelijk. Het slapen heeft helemaal niet geholpen.

‘Pip, Pip!’ Zilver schudt aan zijn zus. ‘Wakker worden!’

Er komt een boos hoofd boven de dekens uit.

‘Doe normaal, joh,’ zegt Pip. ‘Ga jij anders maar vast naar beneden. Ik moet even rustig wakker worden.’ Zijn zus rekt zich uit, geeuwt en draait zich nog eens om.

Zilver weet dat zijn zus geen ochtendmens is. Hij wel. Het is een van de weinige verschillen tussen hen,

als tweeling. En dat zijn zus soms net wat meer durft dan hij. Maar hij is weer heel erg netjes. Piekerend over hun verschillen loopt Zilver de trap af.

In de keuken groet hij zijn vaders. ‘Goeiemorgen Justin, goeiemorgen Peer.’ Nu ze een vader en ook nog steeds een hulpvader hebben, noemen Pip en hij ze gewoon bij hun voornaam. Dat is wel zo makkelijk, anders weten Justin en Peer steeds niet welke vader ze nou bedoelen.

Justin en Peer zitten al aan het ontbijt. Croissantjes natuurlijk! Die eten ze elk weekend sinds Justin terug is uit Parijs. Hij is eraan gewend, de rest vindt ze gewoon heel erg lekker. Als er maar geen marmelade op hoeft. Zilver rilt bij de gedachte aan die vieze jam, die ze vroeger altijd moesten eten.

‘Waar is mam?’ vraagt hij.

‘Die is bij tante Jet op de koffie. Sinds dat avontuur van hun stoofpotjesbezorgservice zijn ze dikke vriendinnen,’ antwoordt Peer.

Justin legt een croissantje op zijn bord. ‘Hebben jullie nog plannen voor vandaag?’

Zilver denkt na. Hij kan waar Peer bij zit niet verklappen wat ze van plan zijn, want dan is het geen verrassing meer. Dus zegt hij gewoon: ‘O, gewoon.’ Meer niet.

‘Gewoon wat?’ vraagt Peer geïnteresseerd.

Op dat moment komt Pip ook de keuken binnen.

